

AVUI FAIG 18 ANYS

Avui faig 18 anys, però avui mateix podria morir. Crec que mai havia corregut tant ràpid entre els arbres d'aquest bosc. Deu fer uns deu minuts que aquella bèstia m'empaita però a mi em sembla una eternitat. Des que era ben petita he sabut que aquest dia arribaria. Hauria d'haver aprofitat millor els 18 anys previs a aquest moment, hauria d'haver anat a visitar més vegades a l'àvia al capdamunt de la muntanya per lluny que em semblés, hauria d'haver aprofitat la meva infantesa per jugar amb els altres nens, hauria d'haver confessat el què sentia per ell mentre encara podia. Però ara és massa tard per tot això, ara que un monstre de la mida d'un elefant m'empaita perquè li he robat un dels seus ous. Quina prova més estúpida! Què té a veure això amb fer-se gran? Jo no volia. Quan vaig deixar de ser una nena? Poder encara ho soc. Poder no deixaré de ser-ho mai per molt que aconseguixi dur aquest ou al poblat. Cada cop sento més a prop el soroll dels arbres trencant-se al pas de l'enorme ombra que em persegueix. Ja veig a prop el penya-segat, aviat hauré de saltar o m'atraparà. No vull saltar. I si em faig mal? Però si em quedo aquí tampoc tinc garanties de res. No puc quedar-me donant voltes mentre això vol atrapar-me per sempre, no puc tenir 17 anys eternament. Em giro d'esquena al no-res, tanco els ulls i em llanço al buit.

Em desperto sobresaltada. Què ha passat? Crec que ha estat només un somni, crec que segueixo a la mateixa habitació on m'he posat a dormir fa unes hores. Tot segueix igual, miro la paret i el calendari m'ho confirma, avui és el meu aniversari, a partir d'avui seré major d'edat. Però què coi vol dir això? Jo no vull fer-me gran encara, fa quatre dies estava pintant amb els dits a una aula de colors ben vius i ahir em vaig passar el dia asseguda en un pupitre gris en una classe avorrida. Això és fer-se gran? A partir d'ara tot serà així? Voldria continuar sent una nena per sempre més però aquesta vegada és de debò, m'he de fer gran. He d'enfrontar-me a tot el que ha de venir, he de saltar al buit per saber què hi ha més enllà de la boira.

Crec que sento veus al menjador, deu ser la meva família que ha vingut a felicitar-me. He de baixar. Em reben tots amb una calorosa benvinguda i fa olor a al meu pastís preferit, sembla que per la mama sempre seré la seva nena petita. Ells fan les típiques bromes sobre quant de compte he de tenir a partir d'ara que ja puc anar a la presó o em demanen quan em trauré el carnet de conduir. Poder no tots els canvis són dolents. Avui faig 18 anys, poder no està tant malament.